



Patrocinium Defunctorum

Hautin, Jacques

Leodii, M.DC.LXV.

§. 4. Gravitas doloris à purgantibus flammis, quatenus animas urunt, ex Patribus, ac Theologis expenditur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

286.

Causa alligationis maxime cruciat.

Verum potissimus defunctorum mœror hujus generis enascitur ex causâ ejusmodi vinculorum, sat enim manifestum est, catenas, si earum causa honesta est, honorificas esse sin autem turpis, probrosas: siquidem, ut nihil dicam de vetustissimo more, torques & catenas militibus distribuendi, nihil quoque de Regis Hispaniarum consuetudine, vellus aureum, id est, torquem auream velleris figurâ insignem honoris gratiâ magnatibus, summatibusque mittendi: S. Petri catenæ, seu Herodianæ, seu Neronianæ, ipsius velut contactu sacratæ, non tantum festo die in eorum honorem instituto, sed etiam Basilicis partim ab Eudocia Theodosii Junioris conjuge Constantinopoli, partim ab Eudoxiâ illius filiâ, & Valentiniani item Junioris uxore, Romæ constructis ac cælestibus prodigiis honoratæ sunt. Jam verò licet causa reos hac in vitâ ligandi criminalis sit, tamen non tanta est illius causæ turpitudine, quanta causæ catenarum purgantium. Qui sic, ais? nam gravissima quæque crimina vinculis ac carcere coercentur, cum tamen innocentibus prope animis, levissimarumque noxarum reis lustrales illæ catenæ injiciantur. fateor equidem: sed aliud spectat in criminibus, earumque pœnis justitia humana, aliud divina. Illa pacis publicæ, bonique communis rationem habet, illiusque perturbatores & eversores castigandos judicat: hæc divinæ atque infinitæ majestatis respectu ducitur, illiusque violationem in puniendis noxis intuetur. At quantum probrosior est illius immensæ violatio ac despectio perturbatione publicæ pacis, ac bono reipublicæ! Tantò igitur vincula reorum alterius vitæ graviore probro illis sunt, quam mortalibus sua.

287.

Et diuturnitas.

Adde postremò lustralium diuturnitatem. Ut enim exilii indicti mora addit aliquid ad illius infamiam (quare perpetua exilia probrosissima) sic & custodiæ, & vinculorum diuturnitas, eorum probrum cumulat. Atqui humana vincula, ut plurimum non diuturna, pauca, & fortuitò ad annos aliquot, paucissima perpetua. At lustralis custodiæ vincula per diu miseros constringunt, ad annos scilicet complures, nonnulla ad centenos, imò ad millenos, adeò ut plusquam perpetua, id est vitâ humanâ diuturniora sint, ac proinde eâ quoque ratione miseris animis pendenda ac luctuosa.

S. 4.

Gravitas Doloris à purgantibus flammis, quatenus animas urunt, ex Patribus, ac Theologis expenditur.

288.

SS. PP. de ignis purg. acerbitate.

PRIMUS è Patribus prodibit, qui facile omnium princeps est Augustinus. Is in hæc verba Psalmistæ, in Psal. 37. v. 1. *Domine, ne in furore tuo arguas me, neque in ira tua corripas me*, furoris divini nomine, damnationem, iræ vocabulo purgationem intelligit, & sic ait. *In hac vitâ purges me, & talem me reddas, cui iam emendatorio igne non sit opus.* Et infra, *Dicitur enim* (nempe ab Apostolo 1. Cor. 3.) *Ipse autem salvus erit, quasi per ignem.* Et quia dicitur *salvus erit: contemnitur iste ignis.* Ita planè: *quamvis salvi per ignem, gravior tamen erit ignis ille, quam quidquid potest homo pati in hac vitâ: & nostis quanta passi sunt mali.* Hæc est illius oratio. Ex qua patet nulla sceleratissimis hominibus, aut Martyribus illata umquam, aut inferri posse supplicia, quæ purgantibus non cedant. Quod ipsum confirmat lib. de verâ, & falsâ pœnitentiâ c. 18. hisce verbis. *Hic autem ignis purgatorius, etsi æternus non sit, miro tamen modo est gravis: excellit enim omnem pœnam, quam umquam passus est aliquis in hac vitâ. Numquam in carcere tanta inventa est pœna, licet mirabilia passi sine Martyres tormenta.* Denique idem Præsul Hipponensis rem hanc magis exaggerat Ser. 41. *Sed dicet aliquis, non pertinet ad me, quamdiu moras habeam (nempe in purgatorio) si tamen ad vitam æternam pervenero.* Nemo hoc dicat, fratres carissimi, quia ille purgatorius ignis durior est, quam quidquid potest pœnarum in hoc sæculo videri, cogitari, aut sentiri. Ex Augustino doctrinam hanc hausere Patres alii; ex quibus Cæsarius idem cum eo tradit iisdem omninò verbis: vide illum Homilia 8. Beda item in Psalmo. 37. ait: *Purgatorii correctionem esse graviolem, quam quidquid umquam passi sunt latrones, vel Sancti Martyres, vel quidquid gravius homo possit excogitare.* Mitto S. Gregorium Magnum qui in Psal. 5. sic ait: *Pœnitentialem illum transitorium ignem omni tribulatione præsentis existimo intolerabiliorem.* Mitto S. Julianum Archiepiscopum Toletanum; at S. Anselmum siliere non possum, nam in suo elucidario dicit ejusmodi esse pœnas expiatrix, de quibus

M

quibus

289.
Expendun-
tur dicta
Patrum.

quibus minimum maius est, quam maximum, quod in hac vitâ excogitari potest. Jam observa, mi Lector, in Augustini quidem dictis verbum illud *cogitari*. In Anselmo ac Beda, *excogitari*, & disce flammarum lustralium vim his gravissimis authoribus atrociorē esse omni cruciatu, qui etiam mente capi possit. Atqui capi potest cumulus ille tormentorum, quæ huc usque à condito mundo tolerata sunt, & deinceps ad ejus excidium tolerari à mortalibus poterunt: Deinde capi potest numerus eorum, quæ sufficerent ad infligendas tot mortes, quot arenæ maris satis essent ad complenda immensa illa spacia à tellure usque ad firmamentum. Suntne lustralia acerbiora eo uno, quod omnium istorum acerbiter in se complecteretur? Tu judica, ego quid arbitrer, vix intelligo. Nisi fortē dicam Sanctos illos Doctores velle acerbiter ignium purgantium, non cadere sub distinctam notitiam mortalium, uti neque immensa illa innumeraque tormenta, quamvis utraque cadunt sub confusam. Sed formidini clariùs & melius occurrī possit, ut opinor, si dicatur verba illa SS. Patrum accipi, ut aiunt, distributivè, non collectivè, id est lustrales rogos acerbiores esse singulis, quæ excogitari possint atrocissimis latronum aut Martyrum suppliciis, non universis. Verum ut ingenuè fatear, neque hæc responsio formidinem prorsus discutit. Cogitari enim potest universa illa supplicia divinitus in unum hominem congesta, ab eo uno tolerari. Itaque adhuc hæreo, si Augustini aliorumque Patrum dictis pressè inhærendum est. Sed enim an sic inhærendum sit, magistra Theologia nos docebit.

290.
Theologi.

Igitur, ut ad Theologos veniamus, eorum Princeps Angelicus Thomas in 4. distinct. 21. q. 1. a. 1. *Dicendum*, ait, *quod in purgatorio erit duplex pœna, una damni in quantum scilicet retardantur à divina visione; alia sensûs, secundum quod ab igne corporali punientur, & quantum ad utramque, pœna purgatorii minima excedit maximam huius vitæ*. Ita ille. Quem ut solet, tota ejus schola magistrum sequitur, & alii plurimi, quos referre importunum. Contrà, Bonaventura in 4. dist. 20. a. 1. q. 2. ut antea diximus, assertionem illam ita limitat, ut velit, licet ex suo genere pœna illa gravior sit omni pœnâ sensibili huius vitæ, adeò ut si maximam cum maximâ compares, illa lustralis excedat, tamen à maximâ huius vitæ minimam pargantem superari. Quod quidem simile vero est. Nam si anima solâ ac levi

noxâ veniali inquinata decedat, certè summorum huius vitæ cruciatuum rea multis non videtur. Itaque Suarius etfi de pœnâ damni cum S. Thoma sentiat, de pœnâ sensûs agens rem in ancipiti relinquit. Quid sentiamus paulatim nunc exponendum.

§ 5.

*Magnitudo doloris piorum manium
ab igne, quatenus illos urit,
ratione probatur.*

ACERBITATEM doloris ejusmodi gravissimam esse, nemo Catholico-
rum dubitare potest, uti nemo nescit ab ignis quadam ustione eam proficisci: quo modo hæc ustio explicetur, fac enim animas non atrocius in flammis illis purgantibus, quam jam in corporibus vivis, atque adustis cruciari, cruciatum atrocissimum esse necesse est. Siquidem omnium pœnarum, ut ait Lescius de Perfec. divin. lib. 13 cap. 17. *quas humana natura experiri hætenus potuit, gravissima est pœna ignis. Cum enim cruciatus ex latione corporis, tactu percepta, atque ad temperiei dissolutionem, destructionemque animalis tendente nascatur*, maximus ab igne enascatur, oportet, quandoquidem ignis temperiem illam facillimè dissolvere queat, quippe elementorum valentissimum, atque adeò omnia domare, atque in se convertere solitum. Accedit, quod cætera, quæ dolorem pariunt, ut plurimum extimas corporis partes, vix intimas, nec nisi paucas, ac lentius afficiunt. At ignis summâ celeritate se diffundit per tenuissimos meatus, atque intimos recessus corripit, subitque: eoque tyrannidem exercet truculentiorē, quò interiùs ac latius in corpus dominatur. Certè morborum ii acerbissimi, qui caloris plus in corpus invelunt, ii levissimi, qui minus. Et verò frigus tantâ cruciandi virtute pollere nequit, quantâ ignis cum stuporem afferat. Quocirca qui torridas illas Indiarum Regionēs peragravit, noster Alexander de Rhodes, fatetur sese rigorem nivium, quibus aliquando undique coopertus post reditum è Cochinchinâ pernoctavit, multò faciliùs, quam illos æstus pertulisse, & constat eos qui frigore enecantur, sine gravi cruciatu emori.

Quare ignis supplicium semper omnium atrocissimum visum est. Ita Nabuchodonosor cum ad statuæ aureæ, quam erexerat, adorationem omnes compelleret statuisse,

291.
Naturalis
cruciatu
ignis omni-
um acerrimus.
292.
Etiam ex
consensu
tyrannorum.